

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxx**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem, sídlem Opletalova 1417/25,
Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2019, č. j. MV-75053-4/SO-2019,

takto:

I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27. 6. 2019, č. j. MV-75053-4/SO-2019, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku do rukou Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 3. 5. 2019, čj. OAM-29400-135/TP-2012. Ve správním řízení byla pravomocně zamítnuta žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle ust. § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o pobytu“).

[2] Žalobce v podané žalobě napadal závěr o tom, že neprokázal své příjmy a tvrdí, že je prokázal; navíc příslušná výzva byla pouze formulářovým dokumentem, který konkrétně neuváděl, co má žalobce prokazovat. Odkazuje na rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2015, čj. MV-97861-4/SO/sen-2014, přičemž závěr v něm uvedený by se měl vztahovat i na něj, neboť jeho žádost splňuje veškeré zákonné náležitosti, když správní orgán ignoroval žádost žalobce o to, pokud budou podklady nekompletní, aby jej vyrozuměl, čímž porušil i ust. § 3 správního řádu zjistit skutkový stav. Dále uvádí, že měl legitimní očekávání, že žádost je kompletní. Závěr o tom, proč doložené doklady neakceptuje správní orgán, se dozvěděl až z prvostupňového správního rozhodnutí. Dále uvedl, že nesouhlasí s tím, že nebyly doloženy doklady o zajištění prostředků k trvalému pobytu, neboť to ve smyslu ust. § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu prokázal – příjmy fyzické osoby samostatně výdělečně činné (potvrzení o bezdlužnosti od správce daně i orgánu sociálního zabezpečení), tyto příjmy daní a to nejméně 6,5 let do podání žaloby. Má tak podle svého názoru pravidelný příjem a je schopen se uživit. Ohledně předložených dokladů poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 9. 2014, čj. 57 A 94/2013, kdy nejsou žádné indicie, že by měl být zátěží pro sociální systém. Uvádí, že přístup správního orgánu byl formalistický a obecně v žalobě provádí definici přepjatého formalismu. Namítá dále, že řádně nebyly hodnoceny dopady rozhodnutí do jeho života ve smyslu ust. § 174a zákon o pobytu, negativní podmínkou nemůže být nedostatek příjmu, neboť to již bylo hodnoceno v samotném rozhodovacím důvodu.

[3] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově uváděl obdobné důvody jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[4] Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali.

[5] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že žádost o vydání povolení k trvalému pobytu byla podána dne 19. 12. 2012 po 5 letech nepřetržitého pobytu na území podle ust. § 68 zákona o pobytu, následně byla věc opakovaně zamítnuta, až byla konečně zamítnuta rozhodnutím ze dne 3. 5. 2019, které bylo napadeno odvoláním. Žalobce k výzvě doložil doklady prokazující jeho příjem z podnikání osoby samostatně výdělečně činné (platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2017, vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2017, potvrzení o bezdlužnosti od finančního úřadu ze dne 25. 9. 2018, přehled pohledávek od Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 9. 2018 a potvrzení o bezdlužnosti od Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 8. 2. 2019). Ze spisu a informačního systému bylo zjištěno, že žalobci bylo poslední povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – OSVČ“ vydáno s platností od 6. 3. 2010 do 5. 3. 2012, žalobce následně požádal o prodloužení pobytového oprávnění, jeho žádost byla zamítnuta a rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 3. 2015, poté mu byl vydán výjezdní příkaz a v době jeho platnosti podal žádost o vízum za účelem strpění, které bylo vydáno s platností od 30. 3. 2016 do 25. 9. 2016, dne 28. 4. 2016 z území vycestoval a tím podle ust. § 62 odst. 4 zákona o pobytu pozbylo vízum platnosti. Následně žalobce požádal dne 26. 10. 2017 o vydání víza za účelem strpění, žádost byla zamítnuta a rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 1. 2018. Z tohoto pobytového režimu je žalobce na území od 28. 4. 2016 bez pobytového oprávnění, které by mu umožňovalo

výkon podnikání jako osobě samostatně výdělečně činné. Na území může pobývat po dobu 90 dnů, pokud je držitelem cestovního pasu s biometrickými údaji, není však oprávněn k výdělečné činnosti.

[6] Pro posouzení žaloby je pak nutné uvést, že podle předloženého správního spisu správní řízení v případě žalobce probíhalo téměř 7 let, kdy mu byla jeho podaná žádost opakovaně zamítána z různých důvodů, tato rozhodnutí pak byla v odvolacím řízení opakovaně rušena a věc vracena správnímu úřadu k novému projednání, přičemž v průběhu správního řízení byl žalobce vyzván k tomu, aby v příslušném čase doložil své příjmy na území (vždy když mělo dojít k rozhodnutí správního úřadu prvního stupně, k nimž však i tak docházelo po značně dlouhých prodlevách).

[7] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[8] Podle ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu účinného do 30. 7. 2019 (znění účinné v době vydání napadeného rozhodnutí): „*Za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim 9d) cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem 9e) nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66 může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.“*

[9] V posuzované věci nelze nepřehlédnout neakceptovatelnou délku správního řízení. Ačkoliv, jak uvádí žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, samotná délka řízení a nedodržení příslušných lhůt pro vydání rozhodnutí podle správního řádu ještě sama o sobě nemůže znamenat příznivé rozhodnutí ve věci samé, v tomto případě je nutné ji zohlednit, neboť správní řízení nikoliv vinou žalobce trvalo nepřiměřeně dlouho a za dobu jeho trvání docházelo k podstatným změnám zákona o pobytu cizinců.

[10] Dále soud obecněji uvádí, že skutečnost, kdy byla prvostupňová správní rozhodnutí opakovaně rušena odvolacím správním orgánem z důvodu jejich nedostatečného odůvodnění, když tento nedostatek v rámci své zákonné kompetence mohl odstranit odvolací orgán, může být posuzována jako zneužití práva (srov. judikaturu týkající se zákona č. 106/1999 Sb. ohledně nežádoucí praxe některých správních úřadů, kdy docházelo a dochází k naprosto nepochopitelnému ping-pongu při posuzování žádosti o informace mezi jednotlivými úřady, aniž by věcné řešení bylo reálně v dohledu – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2016, č.j. 6 As 113/2014-35).

[11] V projednávané věci byla žádost žalobce zamítnuta rozhodnutím ze dne 23. 10. 2013 (z důvodu nedodržení tzv. trestní zachovalosti podle ust. § 174 zákona o pobytu, nikoliv z důvodu nedoložení dostatečných finančních prostředků), rozhodnutí bylo zrušeno odvolacím úřadem rozhodnutím ze dne 18. 11. 2014 z důvodu nedostatečného odůvodnění zásahu do života cizince ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu (jako všechna další rozhodnutí výrok obsahuje i vrácení věci k novému projednání, aniž by to soud nadále zmiňoval, neboť tato náležitost výroku se rozumí jako samozřejmá, když o žádosti nebylo věcně rozhodnuto a řízení nebylo jinak skončeno), žalobce byl výzvou ze dne 26. 2. 2015 vyzván k doložení zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, žádost byla opětovně zamítnuta rozhodnutím ze dne 22. 6. 2015 (z téhož důvodu, jako předchozí rozhodnutí), toto rozhodnutí bylo odvolacím úřadem zrušeno rozhodnutím ze dne 15. 10. 2015 v podstatě z téhož důvodu (neodůvodnění zásahu do života cizince), žádost byla znovu zamítnuta rozhodnutím ze dne 3. 6. 2016 (z důvodu, že žalobce nedostatečně prokázal odůvodněné náklady na bydlení, a z důvodu, že žalobce nedoložil doklady, na jejichž základě by mohl být stanoven jeho příjem), toto rozhodnutí bylo opětovně zrušeno odvolacím úřadem rozhodnutím ze dne 3. 11. 2016, tentokrát z toho důvodu, že v prvostupňovém správním rozhodnutí není vypořádáno vyjádření žalobce ze dne 27. 5. 2016, a proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné, další rozhodnutí je ze dne 27. 7. 2017, kdy byla žádost žalobce zamítnuta, neboť nebyl předložen doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (ve značně rozsáhlém odůvodnění, které neustále bobtná a k tomu, co bylo uvedeno v předchozích rozhodnutích, jsou připojeny další odstavce, je možné vysledovat, že se tak stalo z toho důvodu, že žalobce nepředložil doklad o zajištění prostředků za rok 2017, k předloženému daňovému přiznání za rok 2016 je uvedeno, že jej nelze vzít na zřetel, neboť není doložen doklad o platbách pojistného na sociální zabezpečení), i toto rozhodnutí bylo odvolacím úřadem zrušeno rozhodnutím ze dne 10. 10. 2017, a to opětovně pro nesrozumitelnost, neboť není patrné, jak byly zhodnoceny příjmy a výdaje žalobce a opětovně nedostatečné odůvodnění dopadů rozhodnutí do života cizince, přičemž je nutné korektně uvést, že v tomto odůvodnění již žalovaný značně nesouhlasně hodnotí postup prvostupňového správního úřadu a poukazuje na délku řízení a aktivitu žalobce v řízení.

[12] Dalším rozhodnutím správní úřad prvního stupně řízení zastavil rozhodnutím ze dne 5. 10. 2018, toto rozhodnutí bylo odvolacím úřadem zrušeno rozhodnutím ze dne 12. 12. 2018, následuje další kolo výzev k prokázání součinnosti a doložení příjmů, a zamítnutí žádosti rozhodnutím ze dne 3. 5. 2019, které nabylo právní moci zamítnutím odvolání žalobce napadeným rozhodnutím.

[13] V této věci soud při posouzení žaloby vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. dubna 2018, čj. 7 Azs 351/2017-35, v němž tento soud mj. uvedl: „[21] Právní otázkou, zda musí být podmínka nepřetržitosti pobytu na území ČR dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zachována i k datu rozhodování o žádosti o povolení k trvalému pobytu, se zdejší soud již zabýval. Učinil tak v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 234/2016 - 21, kterým zamítl kasační stížnost současné žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2016, č. j. 48 A 47/2015 - 58, jímž byla zrušena rozhodnutí žalované a správního orgánu I. stupně založená na stejném výkladu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jako je tomu v nyní projednávané věci (skutkově se nadto daná věc velmi podobala nyní přezkoumávanému případu).

[22] Soud v uvedeném rozsudku (ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 234/2016 - 21) odkázal na svou předchozí judikaturu týkající se výkladu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, která sice výslovně na předmětnou otázku neodpovídá, nicméně vymezuje určitá základní východiska zkoumaného problému (zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016 - 29, č. 3448/2016 Sb. NSS). Dále uvedl, že řízení o povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců musí být vedeno v souladu s požadavky směrnice Rady 2003/109. Vnitrostátní právní normy je proto nutno vyložit eurokonformně. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud „[p]řisvědčil krajskému soudu v závěru, že žádné ustanovení směrnice 2003/109/ES neupravuje situaci, kdy osoba, která v době podání žádosti splňuje podmínku předchozího nepřetržitého a oprávněného pětiletého pobytu tuto přestane splňovat v průběhu řízení o žádosti. Na tuto situaci nepamatuje ani zákon o pobytu cizinců. Stěžovatelka (žalovaná – pozn. soudu) pro tento případ aplikovala obecnou zásadu správního řízení, podle které je pro rozhodování správního orgánu rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení. Dle názoru Nejvyššího správního soudu však tuto zásadu na v projednávané věci spornou právní otázku není možné použít. Především ze směrnice 2003/109/ES, jakož i judikatury Soudního dvora EU a Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že podmínka oprávněného a nepřetržitého pětiletého pobytu musí být splněna již před podáním žádosti, a to bezprostředně před jejím podáním. V takovém případě je evidentní, že zmíněná obecná zásada správního řízení je pro danou věc zcela nepoužitelná, neboť eventuelní splnění této podmínky teprve v průběhu správního řízení je zcela nerozhodné. (...) Pokud by zákon o pobytu cizinců, případně procesní předpis s ním související (v projednávané věci správní řád) výslovně stanovily, že správní orgán při posuzování žádosti cizince o trvalý pobyt vychází ze skutkového a právního stavu ke dni vydání svého rozhodnutí, nemohl by být eurokonformní výklad nepřímého účinku Směrnice aplikován. Nic takového však zákon o pobytu cizinců nestanoví. Nejvyšší správní soud připouští, že text § 68 zákona o pobytu cizinců z hlediska naplnění časové podmínky umožňuje sporné výklady. Lze jej totiž vyložit tak, že zákonná podmínka pětiletého nepřetržitého pobytu na území může být splněna kdykoliv v průběhu řízení o žádosti cizince, a to až do okamžiku vydání rozhodnutí. Umožňuje však i výklad opačný, tj. že tato podmínka musí být splněna před podáním samotné žádosti, neboť již v žádosti by měl cizinec doložit splnění zákonem stanovených podmínek pro přiznání trvalého pobytu. Za této situace musí soud aplikovat ten výklad, který je nejbližší smyslu a cíli odpovídajícího ustanovení Směrnice, jak bylo výše uvedeno. Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu v tom, že právní posouzení sporné otázky stěžovatelkou je v rozporu s cíli a smyslem směrnice 2003/109/ES; ta totiž vyžaduje, aby podmínka předchozího pobytu byla splněna bezprostředně před podáním žádosti. Je-li tomu tak (a v projednávané věci o jejím splnění v době podání žádosti není sporu) a jsou-li splněny rovněž další hmotněprávní a procesní podmínky, vychází směrnice 2003/109/ES z domněnky integrace cizince. Tomu pak vzniká

právní nárok na udělení postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta (povolení k trvalému pobytu).“

[23] Z uvedeného vyplývá, že Nejvyšší správní soud odmítl výklad zákona o pobytu cizinců (který provedl městský soud i v nyní projednávané věci), podle kterého lze zamítnout žádost o trvalý pobyt z důvodu, že ke dni rozhodování o této žádosti nebyla splněna podmínka nepřetržitosti pobytu na území České republiky. Na tom nemůže ničeho změnit ani odkaz městského soudu na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79. V uvedeném rozhodnutí sice skutečně zdejší soud dospěl k závěru, že pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, a nikoliv v době zahájení řízení. Tento závěr byl ovšem vysloven v řízení týkajícím se povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (nikoliv v řízení týkajícím se povolení k trvalému pobytu dle § 68 a násl. uvedeného zákona, jak je tomu v nyní projednávané věci). Současně v tomto rozsudku zdejší soud zdůraznil, že nejsou vyloučeny situace, kdy bude namísto se od uvedeného pravidla odchýlit. Takovým případem je podle výše citovaného rozsudku č. j. 5 Azs 234/2016 - 21 právě posuzování nepřetržitosti pobytu žadatele o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“

[14] V rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. února 2016, čj. 48 A 26/2014-59 je pak rovněž mj. uvedeno, že: „Řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu je jako správní řízení ovládáno zásadou jednotnosti, což znamená, že řízení před ministerstvem a případné odvolací řízení před žalovanou tvoří jeden celek. Žalovaná tak měla povinnost vycházet ze skutkového stavu ke dni vydání svého (tj. napadeného) rozhodnutí. Jestliže v průběhu nepřiměřeně dlouhého odvolacího řízení (odvolání bylo předáno k poštovní přepravě dne 30. 1. 2012 a žalované postoupeno dne 12. 6. 2012; napadené rozhodnutí je ze dne 2. 6. 2014) dojde k tak podstatné změně okolností (tvrzená změna okruhu společně posuzovaných osob a celkových příjmů), měla žalovaná v situaci, kdy se nových skutečností žalobkyně dovolávala, věc posoudit nejen ve vztahu k těmto novým skutečnostem, ale rovněž ve vztahu k jinak upraveným normativním nákladům na bydlení, pokud by žalobkyně neprokázala náklady skutečně odůvodněné. Jinými slovy optikou skutkových okolností z let 2013 a 2014 mohla žalovaná stěžít posuzovat stav z roku 2011, jestliže se těchto okolností žalobkyně výslovně dovolávala a všechny jí uváděné skutečnosti měly směřovat k prokázání toho, že splňuje podmínky pro udělení trvalého pobytu. Žalobkyni uváděné skutečnosti přitom mohly mít význam jak pro určení okruhu společně posuzovaných osob a jejich příjmu (potvrzení o studiu dětí, kopie pracovních smluv švagra, kopie pracovní smlouvy žalobkyně), tak pro prokázání skutečně odůvodněných nákladů (rozpis měsíčních plateb pro rok 2013 opatřený razítkem bytového družstva a podpisem).

Jestliže žalovaná rozhodovala na základě skutkového a právního stavu v roce 2011, pak aplikovala nesprávný právní předpis a současně jí zjištěný skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění o posouzení skutečností, k nimž došlo v mezidobí do data vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaná neměla přehlédnout ustálený obecný princip, zastávaný doktrínou i judikaturou, že správní rozhodnutí musí být v souladu s právními předpisy a mezinárodními smlouvami účinnými v době jeho vydání a pokud to zákon výslovně nestanoví, není rozhodující zákonná úprava platná v době zahájení řízení (podání žádosti). Dojde-li v průběhu odvolacího řízení nebo řízení o rozkladu ke změně právní úpravy, musí orgán rozhodující o odvolání/rozkladu zohlednit a akceptovat novou úpravu, účinnou v době svého rozhodování (srov. např. Kadečka, S.; Skulová, S.; Průcha, P.; Havlan, P. Správní právo procesní, Praha: EUROLEX BOHEMIA, 2005, s. 160; Horzinková, E.; Novotný, V. Správní právo procesní.

Praha: Leges, 2010, s. 180; Skulová, S. a kol. Správní právo procesní. Plzeň: Aleš Čeněk, 2008, s. 195; nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2014, č. j. 3 Ads 37/2012-30, publikovaný pod č. 3054/2014 Sb. NSS, bod 76 a v něm zmiňovanou judikaturu).“

[15] Ze shora uvedených rozsudků plyne určitý posun v judikatuře. Obecně podle názoru soudu není možné vyslovit, že by žádost cizince o trvalý pobyt měla být posuzována při naplnění zákonných důvodů ke dni svého podání. Jak uvádí citovaný rozsudek Krajského soudu v Praze, žádost je nutné hodnotit při naplnění zákonných podmínek v době vydání rozhodnutí, nikoliv podání žádosti. Na druhou stranu – pokud řízení trvá dlouhou dobu (kdy plynutím času nutně musí dojít k někdy výrazné změně okolností), nelze podle názoru soudu klást cizinci k tíži, že za tuto dobu se změnil podmínky posouzení žádosti o trvalý pobyt v tom smyslu, že skutečnosti na vůli cizince nezávislé mu znemožní obdržet pozitivní rozhodnutí o žádosti, které by měl v době, kdy žádost podával. Tomuto závěru svědčí první citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, který hodnotí nepřetržitost pobytu cizince na území (kdy v průběhu řízení tato podmínka odpadne). Vzhledem k tomu, že se jedná o hodnocení skutečnosti na vůli cizince nezávislé, nemůže mu být nesplnění této podmínky kladeno k tíži, pokud tuto zákonnou podmínku splňoval v době podání žádosti.

[16] Totéž podle názoru soudu se týká i rozhodovacího důvodu, který tu byl i v tomto případě – žalobci nebyl hodnocen jeho příjem na území z důvodu, že zde s ohledem na svůj pobyt nemůže být výdělečně činný, přičemž v době podání žádosti tomu tak nebylo (v době, kdy žalobce žádost podával, zde výdělečně činný být mohl na základě tehdy platného pobytového oprávnění). Ačkoliv obecně je určité nutné souhlasit s tím, že cizinec s pobytem na území jako žalobce zde nemůže být výdělečně činný, v tomto konkrétním případě je však nutné hodnotit, proč se tak stalo, resp. skutečnost, že jeho pobytový status je výrazně ovlivněn značnou délkou řízení o jeho žádosti o trvalý pobyt. Pokud správní úřad není schopen po dobu 7 let vydat přezkoumatelné a odůvodněné rozhodnutí o žádosti, když zároveň ze spisu není patrné, že by vydání takového rozhodnutí nějak mařil žalobce, pak musí do svých úvah o příjmu žalobce vzít tuto skutečnost na zřetel a zohlednit okolnost, že je to (možná) právě neúměrně dlouhá doba řízení o žádosti, která současný pobytový status žalobce způsobila. Jinak by pro rozhodování o těchto žádostech stačilo, aby o nich řízení trvalo určitou dobu, a jen z tohoto důvodu (uplynutím času) by došlo k jejich nedůvodnosti.

[17] Je nutné korektně uvést, že žalovaný v předchozím zrušujícím správním rozhodnutí na tyto okolnosti upozorňoval, to se však posléze nepromítlo do napadeného správního rozhodnutí. Je tak nutné uzavřít, že v tomto případě má soud za to, že pokud žalobce vykazuje na zdejším území příjmy, kterých nemůže dosahovat pouze z toho důvodu, že v průběhu správního řízení se změnil jeho pobytový status, a pokud v době podání žádosti o příslušný pobyt těchto příjmů z tohoto důvodu dosahovat mohl, jedná se o zajištění prostředků k trvalému pobytu ve smyslu ust. § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu, a tyto prostředky je tak nutné v tomto smyslu posuzovat z hlediska jejich zajištění.

[18] Z těchto důvodů tak soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 1, 4 s.ř.s.).

[19] Pro úplnost pak soud dodává, že hodnocení dopadů rozhodnutí podle ust. § 174a zákona o pobytu, jak je provedl žalovaný, a které je opřeno v podstatě o týž rozhodovací důvod, již není nutné hodnotit, neboť důvodný soud uznal již první žalobní bod, pro nějž rozhodnutí zrušil, důvodným by tak byl i tento žalobní bod.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci byl úspěšný žalobce, má právo na náhradu nákladů řízení, které tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, a odměna za zastupování advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů. Soud vychází z hodnoty úkonu po 3 100 Kč a 300 Kč režijního paušálu, přičemž soud za důvodné počítá tři úkony a tři režijní paušály (převzetí věci, sepsání žaloby a účast u jednání). Soud nepřiznal jako úkon sepsání repliky žalobce, neboť ta pouze opakovala žalobní argumentace a pro posouzení věci soudem nebyla nutná. Odměnu soud zvýšil o zákonnou sazbu daně z přidané hodnoty, neboť advokát soudu prokázal, že je plátcem této daně. Konkrétní vyčíslení nákladů řízení je následující: celkové náklady řízení - odměna - 3100 Kč x 3 + 21% DPH, režijní paušál - 300 Kč x 3 + 21% DPH, soudní poplatek - 3000 Kč, celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH : 13200 Kč, DPH 21% : 2142 Kč, celkové náklady řízení s vyčíslením DPH : 15342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 13. února 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu